

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2523/2025
06.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца Стамбене заједнице Косовска број ..., коју заступа професионални управник АА из ... , чији је пуномоћник Бојан Димитријевић адвокат из ... , против туженог ББ из ... , ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гж 463/23 од 28.05.2024. године, у седници одржаној дана 06.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гж 463/23 од 28.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Гж 463/23 од 28.05.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Краљеву Гж 463/23 од 28.05.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Краљеву П 1602/22 од 30.11.2022. године којим је одбачена тужба.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Према наведеној одредби, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права. Ова одредба се, на основу члана 420. став 6. ЗПП, сходно примењује у поступку поводом ревизије против другостепеног решења којим се правноснажно окончава поступак у спору у којем не би била дозвољена ревизија против другостепене пресуде.

Тужилац у овом спору тражи наплату новчаног потраживања на име накнаде за одржавање и управљање зградом, које тужени није платио по фактурама које му је тужилац достављао сваког месеца, а то није учинио ни након пријема опомене пред утужење. Уз тужбу је приложена аналитичка картица – извод из пословних књига о стању дуга туженог.

Нижестепени судови су поднели тужбу одбацили због недостатка правног интереса тужиоца.

По становишту првостепеног суда, тужилац има веродостојну исправу из члана 52. став 2. тачка 3. Закона о извршењу и обезбеђењу – фактуру, коју је по члану 65. став 3. Закона о становању и одржавању зграда био дужан достављати сваком власнику посебног дела зграде за износ накнаде за одржавање и управљање зградом утврђене одлуком стамбене заједнице, на основу које може поднети предлог за извршење на основу веродостојне исправе.

Другостепени суд је одбио тужиочеву жалбу и потврдио првостепено решење, оценивши као неосноване жалбене наводе да извод из пословних књига не представља веродостојну исправу на основу које тужилац може поднети предлог за извршење јер не обавља комуналну или сродну делатност, пошто је исти заснован на појединим рачунима (фактурама) који су веродостојна исправа. По становишту тог суда, заснованом на члану 455. став 4. ЗПП, правни интерес је процесна претпоставка за подношење тужбе и тужилац који има веродостојну исправу на основу које може тражити извршење у складу са законом којим се уређује извршење и обезбеђење мора учинити вероватним свој правни интерес да наплату новчаног потраживања тражи у парничном поступку, а у супротном тужба се одбацује.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужиоца у овом спору није потребно одлучивати ради новог тумачења права по питању правног интереса за подношење тужбе.

Покретање правосуђа у циљу заштите субјективног права може бити оправдано само ако тужилац има правни интерес да суд изрекне предложено пресуду (правно заштитна потреба). Постојање тог интереса има значај процесне претпоставке. У Закону о парничном поступку то није прописано као општа норма, већ је предвиђено само за тужбу за утврђење (члан 194. став 2), али је несумњиво да и свака друга тужба може бити допуштена само ако је та процесна претпоставка испуњена. Тако је чланом 455. став 4. Закона о парничном поступку прописано да ако на основу веродостојне исправе може да се тражи извршење у складу са законом којим се уређује извршење и обезбеђење, суд ће да изда платни налог само ако тужилац учини вероватним постојање правног интереса за издавање платног налога, а ако тужилац не учини вероватним постојање правног интереса за издавање платног налога, суд ће тужбу да одбаци. Означена одредба се по аналогiji може применити и код тужби за наплату новчаног потраживања у којима није предложено издавање платног налога, ако тужилац има веродостојну исправу на основу које може поднети предлог за извршење у складу са чланом 62. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Одредбом члана 52. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу таксативно су наведене исправе које се сматрају веродостојним исправама. Према тачки 3. тог члана, веродостојна исправа је и рачун домаћег или страног лица, са отпремницом или другим писменим доказом о томе да је извршни дужник обавештен о његовој обавези. Одредбом члана 53. тог закона прописано је да је веродостојна исправа подобна да се на основу ње донесе решење о извршењу на основу веродостојне исправе ако садржи податке о извршном повериоцу и извршном дужнику и предмет, врсту, обим и доспелост обавезе извршног дужника, а ако доспелост обавезе не може да се утврди из веродостојне исправе, извршни поверилац је дужан да уз веродостојну исправу приложи писмени доказ да је извршном дужнику оставио накнадни рок да испуни обавезу.

Одредбом члана 65. став 3. Закона о становању и одржавању зграда прописано је да уколико лице које у складу са тим законом пружа услуге одржавања и/или

управљања зградом, а не врши наплату својих трошкова преко система обједињене наплате, дужно је да сваком власнику посебног дела зграде достави фактуру (рачун) за износ утврђен одлуком о прихватању трошкова одржавања и уговором којим је том лицу стамбена заједница поверила послове одржавања и/или управљања зградом.

Следствено изложеном, поверилац који има веродостојну исправу подобну за доношење решења о извршењу на основу веродостојне исправе, наплату свог новчаног потраживања остварује у извршном поступку. Поверилац и тада може поднети тужбу ради наплате новчаног потраживања, али је дужан учинити вероватним свој правни интерес за њено подношење, односно навести разлоге и околности због којих, иако има веродостојну исправу, наплату свог новчаног потраживања не може остварити у извршном поступку.

У конкретном случају, тужилац у поднетој тужби тврди да је сваког месеца издавао и туженом достављао фактуре ради плаћања накнаде за одржавање и управљање зградом, што значи да постоји веродостојна исправа из члана 52. став 2. тачка 3. Закона о извршењу и обезбеђењу. У поднетој тужби се не наводи да тужилац нема писани доказ да су испостављене фактуре уручене туженом (дужнику) и он тако обавештен о својој обавези или да фактуре нису подобне веродостојне исправе за доношење решења о извршењу на основу веродостојне исправе, и тако учинио вероватним свој правни интерес за подношење тужбе.

Питање правног интереса тужиоца за подношење тужбе нема значај правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Тужилац се позива на одлуке других судова, али их не прилаже уз ревизију, тако да се не може утврдити да ли су оне донете у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима, и да зато постоји потреба да се о његовој посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, на основу члана 404. у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена, због чега је на основу члана 413. у вези члана 420. став 6. тог закона одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић